# VERDOR SOTA TARDOR

Devideixen mitads la porta verda,
Ombrosa és la corona sobre el gall.
Els aires tenen dits i el mur s'esquerda
I s'obren túnels sotà del cristall.

Les banyes debeixaven una esquerda.
La mar, però en la mar, la roca avall:
I qui treurà del pou tanta de merda
I cendra. Roses devora el cavall.

Aire major, cabell tocant la riba,
Quin perfumar les mans del bosc! Fulgint
un dia sobresurt, amor, un dia arriba

Dagues obertes, porta verda, el vent
Pateix de neus; oh idea fugitiva,
escombra l'ombra dintre de la ment.